

Syttende Møde.

Lovsdagen den 27de October Kl. 2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Fra igaar har der paa de Herrer's Pladser været omdeelt trykte Exemplarer af de Lovforslag, som ere fremkomne fra det andet Thing, og som bleve anmeldte i sidste Møde. Ligeledes blev igaar omdeelt det Lovforslag af den tredie Landstingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun), som blev anmeldt i sidste Møde, endvidere Udkast til Lov, indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Sagten, saaledes som Lovudkastet er blevet afstemt ved anden Behandling, og endelig den af den fjerde Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm) stillede Forespørgsel til Indenrigsministeren, som foretages idag.

Jeg har modtaget Udvalgets Betænkning i Sagen angaaende Udkast til Lov betræffende nogle Forandringer i Loven af 29de December 1857 om Fisseriet i Viumfjorden. Denne Betænkning vil i Løbet af Dagen blive omdeelt paa de Herrer's Pladser. Efter, at begge Thingene vare blevne enige om Behandlingsmaaden af Statsrevisionens Beretning for Regnskabsaaret 1858—59, har jeg confereret med Formanden i det andet Thing angaaende, i hvilket Thing Sagen først skal foretages. Resultatet af denne Overbejelse er blevet, at denne Sag først foretages i Folkethinget.

Vi gaae dernæst over til Dagsordenen.

Efter denne foretages: Forespørgsel fra den 4de Landstingsmand fra 6te Kreds (Strøm) til Indenrigsministeren, saalydende:

Agter den høitærede Minister at forelægge Rigsdagen et Lovudkast, sigtende til at hæve de for den offentlige Sikkerhed betænkkelige Følger af Placat 28de December 1827 § 2, saaledes som denne Paragraph fortolkes af Indenrigsministeriet?

Strøm: Placaten af 28de December 1827 § 2 bestemmer, at naar en Trængendes Forsørgelsessted paa ingen Maade har været at finde — efterat først de nøiagtigste Undersøgelser have været anstillede og intet Middelet uforsøgt, som kunde lede paa Spor der-efter — da skal det Sted, hvor han er befunden trængende, overtage hans Forsørgelse, dog imod en Godtgjørelse, som efter Omstændighederne udredes enten af Amtsreparitionsfonden eller af samtlige Stiftets Kjøbstæder, hvilken Godtgjørelse paa ingen Maade maa overstige 72 §. ugentlig. Det er aabenbart Placatens Mening, som det sees af dens Motiver, at da det Sted, hvor et Menneſte tilfødig er befundet trængende, men som han igrigt slet ikke vedrører, ikke uden Ubillighed kan paalægges nogen egentlig Bekostning ved hans Forsørgelse, skulle disse 72 §. ugentlig være givne som fuld Godtgjørelse for de Udgifter, som derved paaføres Communen. Det lader sig heller ikke nægte, at i Maret 1827 var 72 §. om Ugen en Sum, hvorfor man nogenlunde i Almindelighed kunde holde en Trængende saa at sige med Alt, men i de mellemliggende 33 Aar er Pengenes Værdi bleven saa forringet, at det nu mange Gange vilde være latterligt at tænke sig et Menneſte forsynet for denne Sum, især da den er sat som et Maximum, der paa ingen Maade maa overskrides, og allerede derfor kunde der vistnok være Anledning til at gjøre en Forandring, idetmindste hvad Godtgjørelsens Størrelse angaaer. Jeg skulde imidlertid ikke have stillet min Forespørgsel til den høitærede Minister, dersom ikke Placaten i den seneste Tid var bleven brugt paa en Maade og af Indenrigsministeriet fortollet paa en Maade, som jeg nu skal tillade mig at fortælle og som forekommer mig at maatte og ville have saa betænkkelige Følger, især med Hensyn til den offentlige Sikkerhed her i Landet, at en Forandring maa anses for aldeles nødvendig. I det jeg fortæller, hvad Anledningen har været til denne Forespørgsel, vil jeg anmode den høitærede Minister om, at saafremt jeg skulde komme til enten at fortie Noget af det, der kunde tjene til at opløse Sagen, eller fortælle dens Sammenhæng anderledes, end den virkelig stiller sig, at da den